

šení exekuce, neboť takovéto právo mu zákon nikde nepropůjčuje a on není také povolán k tomu, by v exekučním řízení zastupoval dlužníka, nebo jednal jeho jménem. Jménem a v zastoupení dlužníkově může po příkázání zabavené pohledávky vystupovati jen vymáhající strana podle Šu 308 ex. ř. Docela neoprávněně učinil tedy poddlužník návrh na zrušení příkazního usnesení (správně vlastně návrh na zrušení exekuce příkázáním zabavené pohledávky ku vybrání). Návrh ten měl být prvním soudem hned zamítnut a nemělo být o něm zaváděno řízení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není opodstatněn. Správné jest a odpovídá zákonu stanovisko rekursního soudu, že poddlužníku nepřísluší oprávnění k zákroku proti příkázání pravoplatně zabavené pohledávky k vybrání a to ani ve způsobu rekursu proti povolení příkázání ani ve způsobu návrhu na zrušení příkázání. Podle zákona (§. 294 poslední odstavec ex. ř.) přísluší poddlužníku toliko právo rekursu proti platební záповědi dané mu při zabavení pohledávky. Návrh rekurentův ze dne 26. října 1925 na zrušení příkázání pohledávky k vybrání nebyl tedy po právu a stížnost do zamítnutí tohoto návrhu rekursním soudem není opodstatněna. Tvrzení rekurenta, že jeho vyjádření ze dne 26. října 1926 s návrhem na zrušení příkazního usnesení bylo vlastně rekursem do usnesení o zabavení pohledávky, pokud se týče do platební záповědi a že nepodal tohoto rekursu dříve, ježto mu usnesení o zabavení nebylo doručeno, neodpovídá podle spisů stavu věci. Usnesení o platební záповědi bylo rekurentu podle výkazů o doručení řádně dne 29. srpna, pokud se týče 31. srpna 1925 doručeno a že podání ze dne 26. října 1925 není rekursem proti platební záповědi, nýbrž toliko návrhem na zrušení příkazního usnesení, vidno z jeho obsahu.

Čís. 5792.

Odškodnění podle Šu 1328 obč. zák.

Služka není o sobě v poměru odvislosti k synu zaměstnavatele. Nestací, že žena se poddala proto, že se pokládala za odvislou, nýbrž jest potřebí skutečné odvislosti a jejího zneužití. Není třeba, by zmrhaná žena prokázala naprostou nemožnost sňatku, ani, že dříve neměla po-
hlavních styků. Hraditi jest pouze škodu hmotnou, záležející v tom, že zmrhané ženě uchází možnost budoucího zaopatření sňatkem.

(Rozh. ze dne 24. února 1926, Rv I 1835/25.)

Žaloba, již domáhala se svedená žena na svůdci podle Šu 1328 obč. zák. zaplacení 5.000 Kč, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Nesprávným shledává dovolatelka nejprve náhled odvolacího soudu, že nebyla k žalovanému v poměru odvislosti ve smyslu § 1328 obč. zák., ač byla služkou u jeho otce. Ale neprávem. Jako služka byla v poměru odvislosti toliko k otci žalovaného. Ta okolnost, že žalovaný s otcem svým společně hospodaří, o sobě ještě poměru závislosti nezakládá, není-li tvrzeno, že záviselo od samého žalovaného trvání poměru nebo jeho určení. Žalobkyně sama v první stolici ani neodůvodňovala svého nároku tím, že žalovaný zneužil jejího poměru odvislosti k němu. Ne-
tvrdila také přímo, že skutečně byla v poměru odvislosti k němu. Svůj nárok opodstatňovala tím, že žalovaný jí sliboval, že si ji vezme za hospodyně, uvádějíc ovšem, že je jediným synem a že s otcem společně hospodaří, že však byla ve službě otcově a že se poddala žalovanému proto, že byla nouze o místo. Toto tvrzení neopodstatňuje ani jejího poměru služební závislosti na žalovaném samém, tím méně pak, že žalovaný takového poměru k vymožení souložce zneužil. Nestačí, že žalobkyně sama se poddala proto, že se za odvislou pokládala, nýbrž jest potřebí skutečné odvislosti a jejího zneužití, tedy takového jednání žalovaného, z něhož vyplývá, že vědomě skutečného poměru odvislosti zneužívá k vynucení souložce. To pak ani z přednesu žalobkyně ani z jednání sporného neplyne a soudy nižší zneužití odvislosti nezjišťují. Již z toho důvodu není nárok žalobní opodstatněn. Ale není ani nesprávného právního posouzení v tom, pokládá-li odvolací soud za to, že vyhlídka žalobkyně na sňatek zmařena nebyla. V tom směru napadá dovolatelka toliko zjištění odvolacího soudu, že tvrzený poměr k žalovanému žalobkyni v jejích sňatkových vyhlídkách a v možnosti zaopatření sňatkem nijak neškodil. Vychází-li dovolatelka z opačného skutkového základu, neprovádí uplatňovaného důvodu čís. 4 §u 503 c. ř. s. po zákonu, ježto se uchyluje od zjištění odvolacího soudu. Lze jí sice přisvědčiti, že by nepotřebovala prokázati naprostou nemožnost sňatku, ani, že dříve pohlavních styků neměla, ale předpokladem náhrady ve smyslu §u 1328 obč. zák. jest vzniklá a prokázaná škoda, spočívající právě ve stížení možnosti, zaopatřiti se sňatkem. Ovšem nehradí se tu, jak míní dovolatelka, škoda nehmotná, ideální, nýbrž skutečně škoda hmotná, zakládající se právě v tom, že uchází zmrhané ženě možnost budoucího zaopatření. Srovnej k tomu důvody judikátu čís. 184 a motivy zákona k §u 1328 dle III. dílčí novely ve zprávě justiční komise str. 277 a násl. Takovou škodu však podle svých zjištění nižší soudy právem vylučují, zjišťujíce, že dovolatelka měla už špatnou pověst dříve a že proto poměr k žalovanému její vyhlídku na sňatek nezměnil. Vždyť i její nápadník B. přes to, že se dověděl o stycích se žalovaným, od sňatku neustoupil a slíbil si žalobkyni vzíti.

Čís. 5793.

Odpůrčí nárok.

Pouhé dlužníkově vědomí o předluženosti nestačí ještě k průkazu dlužníkově úmyslu, zkrátiti věřitele. Není však třeba, by úmysl dluž-